

gode; men det lod til, at han ikke har den samme Iltro til alle Regjeringer. Jeg er imidlertid for mit personlige Vedkommende vel tilfreds med den velvillige Betragtning, han gjorde gjældende overfor den nuværende Minister. Men der faldt Udtryk fra det ærede Medlem, som tydelig viste, at hans Mening gik i den Retning, jeg antydede, som naar han nævnede, at det ikke var til meget Nytte at have en god Lov, medmindre man havde gode Bestyrelser, men at man hellere ingen Lov maatte have og gode Bestyrelser. Jeg tror, at det ærede Medlem i den Henseende har stillet sig paa et Standpunkt, hvor han ser noget ensidigt, med altfor stor Iltid og for stor Forkjærlighed paa Bestyrelserne og under dem al den Frihed, de kunne faae, selv om det skulde ske paa Bekostning af nogen Sikkerhed. Men han saa med noget umilde Dine paa en Indblanding fra Regjeringens Side i saadanne Forhold, som hidtil havde været frie. Dette har maaste ogsaa ledet det ærede Medlem til at forstaa enkelte af Forslagets Bestemmelser om Vedtægter paa en noget færegen Maade. Men jeg skal indskrænke mine Utringers Omfang med Hensyn til disse Punkter saa meget som muligt, fordi de ikke faae meget henhøre til denne Iste Behandling, og fordi jeg i Hele tror, at Lovforslaget nu er diskuteret saa meget, at det vilde være uden væsentlig Nytte at fortsætte Debatten, førend det kommer til Behandling i et Udvalg. Det ærede Medlem bemærkede ved § 3, at det forekom ham uheldigt, at en Bestyrelse skulde erstatte det Tab, som kunde være fremstaaet ved rent tilfældige Omstændigheder, ved en tilfældig Synken af vedkommende Papirer. Men det er slet ikke Meningen af Paragrafens Bestemmelse. Det Tilfælde kan ikke indtræde, naar de i rette Tid afgive Indberetning om, at et saadant Tab er tilstede. Sagen er nemlig den, at man forlanger et sjerdingaarligt Østersyn af Status efter visse givne Regler, og hvis det efter Ansættelsen af Papirernes Værdi viser sig, at Reservefonden er borte, og at der er et Understud af 5 pCt, saa at Kassen altsaa er insolvent, saa skal Bestyrelsen være forpligtet til derom at gjøre Indberetning til Ministeriet, og lader den det være, saa isalder den af den Grund Erstatningsansvar, men ikke fordi der er lidt et saadant Tab i Kassen. Dette er altsaa et af de Tilfælde, hvor jeg tror, at det ærede Medlem med sit velvillige Blik paa Bestyrelser har set en Fare for den, som ikke er tilstede. Med Hensyn til hvad det ærede Medlem udtalte om Forholdet mellem Anbringelsen af Sparekassemedlerne i Prioriteter og i let realisable Papirer, da vil jeg først sige, at her i Loven er der ikke foreslaaet noget bestemt Forhold imellem, hvad der skal anbringes paa disse tvende Maader. Jeg tror, at Sagens Natur vil føre med sig, at en Del af Sparekassens Midler maa anbringes i let realisable Papirer, for at Kassen derved kan sættes

i Stand til enhver Tid at kunne opfylde de Krav, der ville stilles til den; men jeg er ogsaa — som jeg allerede udtalte igaa — enig med det ærede Medlem i, at Anbringelsen af Midlerne i gode Prioriteter ubetinget maa anses for den bedste Anbringelsesmaade. Jeg skal imidlertid bemærke, at Vedtægten giver den sikreste Leilighed til at tage Hensyn til alle Forhold i saa Henseende, og den giver i det Hele Bestyrelsen Leilighed til, efter de konkrete Forhold, at faae Indflydelse paa de vedkommende Bestemmelser. Det, at man i Vedtægten har optaget en stor Del af de Bestemmelser, som tidligere vare optagne i Lovforslaget, viser netop Regjeringens Villighed til at tage Hensyn til Bestyrelsernes Mening paa disse Punkter; men en anden Ting er det, at Regjeringen ikke er ligefrem forpligtet til at modtage og approbere en Vedtægt, fordi den indeholder Bestemmelser om de Punkter, som staa her, lige saa lidt som Bestyrelsen er affaaren fra at optage Bestemmelser i Vedtægten, som gaa udover, hvad der staa her. Der kan selvfølgelig i Vedtægten optages Bestemmelser, som ikke ere betegnede som nødvendige; men Regjeringen maa i den Henseende, naar den skal have nogen Myndighed, stilles friere, end det ærede Medlem synes at ville tilstaa. Det ærede Medlem, hvis Betragtninger jeg nu skal forlade, endte med at udtale et velvilligt Ønske for Lovforslaget, idet han dog sagde, at Sagen maatte ordnes saaledes, at Friheden for Bestyrelsen bevaredes, uden at den hele Institution blev belemt med udskydende Ørene af mindre god Bestaffenhed. Jeg tror, at, hvis det ærede Medlem vilde stabe et Lovforslag, der indskrænkede Regjeringens Myndighed til det, som han har ladet blive tilbage for den, saa vilde der ikke være nogen stor Vanskelighed til Stede for, at Sparekassainstitutionen kunde blive belemt med de Banskud, som han ønskede den fritagen for; hvis han virkelig ønsker den fritagen for saadanne Banskud, saa maa han ogsaa finde sig i at give Administrationen nogen Kontrol med Sparekasserne.

Et Spørgsmaal, som ogsaa er blevet omtalt af flere ærede Medlemmer, er Spørgsmaalet om, hvor vidt Sparekassainspektorsinstitutionen er heldig eller ikke. Der er fra forskjellig Side udtalt mere eller mindre Sympathi for denne Institution; men den Parallel, som det ærede Medlem, der havde saa megen Sympathi for disse Inspektører, drog mellem dem og Post- og Soldinspektører, halter — det vil han vistnok selv indse — i en betydelig Grad. Der er jo en overordentlig stor Forskjel paa en overordnet Embedsmand, der har Tilsyn med og Myndighed over sine underordnede Embedsmænd, og en Inspektør, som kun har en rent veilevende og raadgivende Virksomhed over for en Bestyrelse, som man iøvrigt ønsker at stille saa frit som muligt. Jeg har allerede tidligere anført de Grunde, jeg havde til at foretrække, at Mini-